

РЕШЕНИЕ

№ 2495

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря АЛЕКСАНДРА В. ТОДОРОВА
като разглежда докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско
дело № 20221110126200 по описа за 2022 година

Производството е първоинстанционно, по реда на ГПК от 2007г.

Ищецът твърди, ответникът не е изпълнил две заповрни съобщения, поради което му е нанесъл имуществени вреди - на стойност 54,38 лева / неизпълнен до тази сума заповр по ИД 70/2021г./ и сумата 676,97 лева – неизпълнен изцяло заповр по ИД 76/2021г. Твърди, че като вискател по тези изпълнителни дела, поискал налагането на заповр на вземане при ответната банка на длъжника ***, за свои вземания по изпълнителни листа. По дело 70/2021г., ответникът приел заповра, но превел по изпълнителното дело сума с 54,38 лева по – малко от претендираното. По ИД № 70/2021г., заповрът бил приет само за разноските, за останалото било поискано потвърждение и след получаването му от ДСИ, банката не е изплатила исканата сума, при условие, че ищецът счита, че по сметката следва да е имало достатъчно наличност. Двете вземания произтичат от трудово правоотношение, като поради нереализирането на заповрите, ищецът твърди да е претърпял и неимуществени вреди – болки и страдания, поради изпитаното безсилие, че въпреки положените усилия, не е изпълнила задължението си по закон, налагало му се многократно да търси службата при ДСИ за проверки дали сума е постъпвала, което довело до чувство на срам, чувство, че се натрапва. Изпитвал разстройство на съдя, кръвното му налягане неколкратно се повишавало, изпитвал главоболие. Претендира заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за сумата 500 лева, които твърди да е търпял за период 16.9.2021г.- 6.6.2022г. – 60 лева по ИД 70/21г., 440 лева - по ИД 76-21г.

С уточнителна молба, ищецът сочи, че по главните искове твърди, че банката, след като е получавала суми по банковата сметка, не е изпълнила заповрите – тоест, че по банковата сметка е било налице постъпление, като по този начин банката е допуснала длъжникът да се разпорежи със сумите, които са постъпвали.

Ответната банка оспорва исквете, като сочи, че незабавно след получаването на запорните съобщения е отговорила на ДСИ съответно на посоченото в закона, признавала е вземането, като е посочвала, че няма достатъчна наличност по сметка. Твърди да е наредила незабавно сумата 1638,23 лева по сметка на ДСИ. По останалите, получени запорни съобщения, незабавно е отговаряла, че признава вземането, запорът е наложен, налични са и други запори, няма наличност. Поради изложеното, счита, че е действала законосъобразно.

С определението по чл.140 ГПК, обявено за доклад, е отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото между страните, че ищецът е вискател по ИД № 70/21г., образувано въз основа обезпечителна заповед, по което ДСИ е разпоредил налагане на запор върху вземане на длъжника при ответника, че на 31.8.2021г. ответникът е отговорил, че признава запора, няма достатъчна наличност, няма претенции на трети лица, ищецът е вискател по ИД № 76/21г., образувано въз основа обезпечителна заповед, по което ДСИ е разпоредил налагане на запор върху вземане на длъжника при ответника, че на 16.9.2021г. ответникът е отговорил, че признава запора, няма достатъчна наличност, има претенции на трети лица, като е посочено от ответника, че запорът е наложен само до сумата 340 лева – разноси, а за останалата сума се иска уточнение, което с писмо от 22.10.2021г. , постъпило на 27.10.2021г. при ответника, е направено. На 9.11.2021г., ищецът е поискал образуване на ИД с приложен изпълнителен лист, удостоверяващ вземането му , за което е издадена обезпечителна заповед, въз основа на която е образувано дело 70/21г., ответникът, по запорно съобщение, е уведомил ДСИ, че признава запора, няма наличност, има други наложени запори. На 17.12.2021г. , ищецът е образувал ИД въз основа изпълнителен лист, установяващ вземане, за което е издадена обезпечителна заповед, въз основа на която е образувано ИД 76/21г., на ответника е изпратено запорно съобщение, като ответникът е уведомил ДСИ, че признава запора, няма наличност, има други наложени запори. Съдът намира, че страните не спорят, че ответникът е превел по сметка на ДСИ сумата 1638,23 лева на 16.11.2021г., след постановяване на решение по гр.д.№ 36593/2021г. на СРС, 58- ми състав.

От представените доказателства се установява, че по заявление от 27.8.2021г. на Д. М. до ДСИ при РС Петрич е образувано изпълнително дело № 70/2021г., по молба на М. – вискател против „Компас Транс Интернешънъл” ООД, с искане за налагане на обезпечителна мярка въз основа представена обезпечителна заповед , издадена по дело № 36593/2021г. на СРС, 58- ми състав, за : сумата 1333,36 лева неплатено трудово възнаграждение, сумата 24,45 лева – обезщетение за забава, до общ размер на вземането 1357,81 лева, при налагането на обезпечителен запор, в посочени банки, първата от която е ответната банка. С разпореждане от 27.8.2021г., ДСИ е образувал изпълнително дело, наложил е запор на банкова сметка, установена на длъжника в ответната банка за общата сума 1357,81 лева и 300 лева адвокатско възнаграждение – общо 1657,81 лева, като видно от представения по делото отговор от ответника, въз основа изпратено на 27.8.2021г. запорно съобщение, на 31.8.2021г., банката на основание чл.508 ГПК е отговорила, че признава вземането, върху вземането на длъжника към банка няма претенции на трети лица, като

няма наличност . запорното съобщение е представено от ответната страна, като същото е със съдържанието, посочено по – горе. Ответникът е представил отговор от **7.9.2021г.**, в който е посочил, че по сметката има наличност. На 16.11.2021г., ДСИ е разпоредил на ответната банка, предвид отговора от 7.9.2021г., е уведомил ответникът, че при него е образувано ИД № 91/2021г. , към което е присъединено ИД№ 70/2021г., поради което нарежда на ответната банка да преведе, предвид отговора от 7.9.2021г., запориранията сума по запорно съобщение, да се преведе по посочена банкова сметка. В писмото е вписано, че се представя обезпечителна заповед, разпореждане и копие на запорно съобщение. Със запорното съобщение от 10.11.2021г., ответникът е уведомен, че по ИД № 91/2021г. се налага запор за сумата от 300 лева адвокатско възнаграждение, 115 лева държавни такси. На 16.11.2021г., е постъпил отговор, на основание чл.508 ГПК, че признава вземането, върху вземането на длъжника към банка има претенции на трети лица, като няма наличност. Представено е копие и от изпратеното на 16.9.2021г. запорно съобщение, по дело № 70/2021г, с което е наложен запор до размера на цялото обезпечително вземане, включително и лихва за забава от 13,33 лева и разноските от 340 лева.

На 22.11.2021г. е постъпило писмо по чл.508 ГПК, със същото съдържание, но с посочване, че за наложени запори и за други задължения.

На 9.11.2021г., Д. М. е подал заявление до ДСИ за образуване на изпълнително дело, с приложен изпълнителен лист, издаден по грд.№ 36593/2021г., въз основа допуснато предварително изпълнение на решението на СРС, 58-ми състав, за сумата от 1333,36 лева и законна лихва от 24.6.2021г до плащането, като в молбата е посочено, че се прави искане за присъединяване на ИД № 70/2021г., по описа на ДСИ, по което е наложен обезпечителния запор.

По заявление от 14.9.2021г. на Д. М. до ДСИ при РС Петрич е образувано изпълнително дело **№ 76/2021г.**, по молба на М. – взыскател против „Компас Транс Интернешънъл” ООД, с искане за налагане на обезпечителна мярка въз основа представена обезпечителна заповед , издадена по дело № 1291/2021г. на РСП, 3 състав, за : сумата 363,64 лева неплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, сумата 13,33 лева – обезщетение за забава, до общ размер на вземането 376,97 лева, при налагането на обезпечителен запор, при условията на поредност, в посочени банки, първата от която е ответната банка. С разпореждане от 14.9.2021г., ДСИ е образувал изпълнително дело, наложил е запор на банкова сметка, установена на длъжника в ответната банка за общата сума 376,97 лева и 300 лева адвокатско възнаграждение – общо 676,97 лева, като на ответника е изпратено запорно съобщение, с поставен на него печат вх.№ 59824/16.9.2020г – годината навярно е сгрешена, по което съобщение на 23.9.2021г., банката, на основание чл.508 ГПК е отговорила, че признава вземането, върху вземането на длъжника към банка са наложени запори и за други задължения, като няма наличност, в съобщението е вписано, че запорът е наложен за сумата 340 лева, като се прави искане за уточнение на главницата и лихвата, ако е в по- голям размер. Видно от самото запорно съобщение, в него е посочено, че запорът се налага от ДСИ за : 363,34 лева обезщетение за неплатен годишен

отпуск, сумата 13,33 лева лихва, както и сторените разноси в обезпечителното производство – 340 лева. ДСИ е разпоредил да се уведоми вискателя. С писмо от 22.10.2021г., постъпило при ответника на 27.10.2021г., ДСИ е посочил размер на претенцията на ищеца,, идентична с посочената в заповорното съобщение. От банката е постъпил отговор на 11.3.2022г. на заповорно съобщение от 1.3.2022г., изпратено по ИД № 76-2021г., , на основание чл.508 ГПК е отговорила, че признава вземането, върху вземането на длъжника към банка са наложени заповори и за други задължения, като няма наличност. На 21.2.2022г. по гр.д.№ 1291/2021г., от РС – Петрич е постановено неприсъствено решение, с което се признава вземане на М. против длъжника по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК за 363,34 лева обезщетение за неползван платен годишен отпуск и законна лихва от 2.6.2021г..

На 17.12.2021г., е подадено заявление от М. за образуване на изпълнително дело въз основа издаден изпълнителен лист, като ДСИ с разпореждане от 30.12.2021г., е постановил образуване на ИД № 101/2021г., за 9,26лв обезщетение за забава, 870,17 лева съдебни разноси, при прието възнаграждение за адвокатска защита по изпълнението от 300 лева.

С разпореждане на ДСИ от 28.2.2022г., по ИД № 19/2022г.,е образувано ИД, за вземане от 350 лева – съдебни разноси по дело № 1291/2021г., и към него е присъединено ИД № 76/2021г. , като до ответната банка е изпратено заповорно съобщение на 01.3.2022г. и с разпореждане от 28.2.2022г по ИД № 18/2022г., е образувано изпълнително дело за вземане на ищеца за сумата 363,34 лева обезщетение за неплатен годишен отпуск, въз основа Ил по гр.д.№ 1082/2021г. – заповедно производство, по влязлото в сила решение на РС Петрич, присъдинено е ИД № 76/2021г., и на ответника е изпратено заповорно съобщение .

На 4.3.2022г., ДСИ е изпратил на ответната банка искане заповорираната сума по ИД № 76/2021г., да се преведе по посочена банкова сметка.

Видно от удостоверение, издадено от ДСИ, по посочените изпълнителни дела, е постъпила една сума от ответната страна, от 1638,23 лева, в изпълнение на наложен заповор по ИД № 70/-2021г. , което дело е присъдинено към ИД № 91 /2021г.,. образувано въз основа изпълнителен лист по гр.д.№ 36593/2021г., като видно от представените доказателства, сумата е преведена на 16.11.2021г.

ДСИ е разпоредил, на вискателя да се преведе 1603,23 лева, и 35 лева в полза на РС Петрич. Видно от представеното разпределение, ДСИ е приел, че от постъпилата сума 1638,23 лева, заповорът по ИД 70/2021г е обезпечен, като сумата 35 лева следва да се преведе в полза на РС Петрич, от сумата остава 1603,23 лева, които е разпределил: 302,50 лева - разноси на вискателя по ИД № 70/2021г., погасена е сумата 1357,81 лева главница, останала е сумата 57,08 лева главница. Въз основа вземането по ИД № 91/2021г.,е изчислено, че задължението възлиза на 57,08 лева главница, законната лихва върху нея е 54,44 лева за период от 24.6.2021г. до плащането на 17,11.2021г.-, дължи сее законна лихва от 17.11.2021г, 300 лева адвокатско възнаграждение и 115 лева на ПРС.

Заповорът, наложен по ИД № 70-2021г., е за сумата: общо 1657,81 лева, като видно от

опредставения по делото отговор от ответника, въз основа изпратено на 27.8.2021г. запорно съобщение, на 31.8.2021г., банката на основание чл.508 ГПК е отговорила, че признава вземането, върху вземането на длъжника към банка няма претенции на трети лица, като няма наличност. Запорното съобщение, постъпило при ответника вх.№ 56271/31.8.2021г., е за сумата от : 1357,81 лева – размерът на допуснатото обезпечение, сумата 335 лева разноски по изпълнението / признато адвокатско възнаграждение, и разноски от 20лева държавна такса и 15 лева такса за запор, двете – платими по сметка на РС Петрич – те са представени от ответната страна. Ответникът е представил отговор от **7.9.2021г.**, в който е посочил, че по сметката има наличност, и че запорът е наложен, следователно, с това съобщение, ответникът е посочил, че към 7.9.2021г- по сметка на длъжника има наличност от 1692,81 лева.

От първоначалното заключение на приетата по делото, неоспорена от страните съдебно – счетоводна експертиза, се установява, че за период от 31.8.2021г. до 19.5.2022г., по банкови сметки с титуляр – длъжникът по изпълнението, при ответната банка, са постъпвали – на 1.9.2021г. превод на стойност 3368,09 евро, с легова равностойност 6564,41 лева, и на 16.9.2021г.- 739,97 евро с легова равностойност 1442,20 лева.

Видно от представения от ответната страна договор, на длъжника по изпълнението е издадена безконтактна дебитна карта, която е свързана с открита при банката разплащателна сметка.

Разпоредбата на чл.452,ал.3 ГПК предвижда, че вискателят и присъединилите се кредитеро могат да искат плащане от третото задължено лице въпреки плащането, което то е направило на длъжника, след като му е било връчено запорното съобщение.

С решение по т.д.№ 3126-2015г на ВКС, Второ ТО, се прие следното, по допуснатите до касационно обжалване въпроси:

„ Запорът върху банкови сметки на длъжника представлява запор върху вземания на длъжника по сметка в банка, респективно запор върху вземания на длъжника по смисъла на чл. 450а, съответно чл. 450, ал. 3 ГПК. Запорът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя, като се забранява на длъжника да се разпорежда с вземането, а на третото задължено лице – да плаща на длъжника. Запорът върху вземания на длъжника по банкова сметка по реда на ГПК се извършва от съдебния изпълнител чрез връчване на запорно съобщение на банката. С изпращането на запорно съобщение от съдебния изпълнител до съответната банка се налага запор на евентуално съществуващите вземания на длъжника по банковите сметки и на практика се забранява на банката да извършва плащане от водените при нея банкови сметки по нареждане или с предварително съгласие на техния титуляр. Запорът върху вземане обезпечава изпълнението, като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, осуетява погасяването на вземането чрез плащане, извършено в полза на длъжника, и задължава третото лице да пази запорираните суми /чл. 507, ал. 3/. Съгласно разпоредбите на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК запорът върху вземания на длъжника

спрямо третото задължено лице, включително по сметка в банка, се счита наложен от деня, в който му е връчено запорното съобщение. От този момент третото задължено лице има задълженията на пазач по отношение на сумите съгласно чл. 507, ал. 3 ГПК.

Когато запорът върху вземанията по банковите сметки на определено физическо или юридическо лице – ответник е наложен като обезпечителна мярка по допуснато обезпечение по предявен или бъдещ иск, неговата цел е да осигури, докато спорът е висящ, че неоснователно отричаното право ще бъде осъществено, т. е. сумата ще бъде платена и задължението погасено след постановяване на осъдително решение и образуване на изпълнително производство. Когато запорът върху вземанията по банковите сметки на длъжника е наложен в изпълнителното производство, неговата цел също е да се обезпечи изпълнението на паричните притезания, което следва да се извърши чрез превеждане на сумите от третото задължено лице /банката/ по сметката на съдебния изпълнител, който е длъжен да изплати дължимите на вискателя и на присъединилите се кредитори суми в сроковете и по реда на чл. 455 ГПК /чл. 508, ал. 3 ГПК/ при спазване на предвидения в чл. 136 ЗЗД ред за удовлетворяване на вземанията.

Разпоредбите на ГПК не обуславят действието на запора от изискване за наличие на суми по банковата сметка към момента на връчване на запорното съобщение, нито от изискуемостта на вземането. Наличието на суми по банковата сметка към датата на връчване на запорното съобщение и положителното /кредитното/ салдо на сметката, не са елементи от фактическия състав по налагането на запора. Те имат значение по отношение на последиците на наложения запор – дали изпълнителният способ ще бъде реализиран и вискателят удовлетворен.

Действието на запора върху вземания по банкова сметка зависи от **естеството на вземането и в този смисъл от вида на банковата сметка.** /.../ Съгласно чл. 2, ал. 3, т. 1 от Наредба № 3/29.09.2005 г. за паричните преводи и платежните системи /отменена от 01.11.2009 г., но действала към момента на налагане на запора в настоящия случай/ и чл. 6, ал. 3, т. 1 от Наредба № 3/16.07.2009 г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти /в сила от 01.11.2009 г./ разплащателните сметки се използват за съхранение на пари, платими на виждане без срок за предизвестие от титуляря до банката и за изпълнение на платежни операции по внасяне, прехвърляне и теглене на средства. Запорът върху вземания по разплащателна банкова сметка **се счита наложен и има действие от деня, в който е връчено запорното съобщение на банката до датата на погасяване на задълженията на длъжника – титуляр на сметката, реализиране на изпълнителния способ и удовлетворяване на вискателя, респективно до отмяна на обезпечителната мярка, замяна на обезпечителната мярка с друга, вдигане на запора или прекратяване на изпълнителното производство.** Запорът има действие върху разплащателните банкови сметки на длъжника до размера на сумите, посочен в запорното съобщение, както върху наличните към връчване на запорното съобщение суми в банковата сметка на длъжника, **така и върху последващите постъпления, но не и по отношение на сумите, надвишаващи посочения в запорното съобщение размер.**

Запорът върху вземанията по разплащателната банкова сметка, по която няма наличност, т. е. когато салдото по сметката е дебитно, се счита наложен от датата на връчване на запорното съобщение на банката, и има действие по отношение на постъпленията на суми по банковата сметка след налагането му, **без да е необходимо изпращане на други запорни съобщения от съдебния изпълнител до банката.** Поради това за банката в качеството ѝ на трето задължено лице **съществува задължение да не извършва плащане от водената при нея разплащателна банкова сметка по нареждане или с предварително съгласие на нейния титуляр с последващите постъпления.** В хипотезата на наложен запор на вземания по разплащателни банкови сметки в изпълнителното производство изпълнителният способ не може да бъде реализиран и вземането на вискателя не може да бъде удовлетворено, ако към датата на налагане на запора /връчване на запорното съобщение/ няма наличност по банковите сметки, т. е. при отрицателно /дебитно/ салдо. Изпълнителният способ може да бъде реализиран изцяло или частично при последващи постъпления по банковите сметки.

Ако към датата на налагане на запора наличните в банковата сметка суми са недостатъчни за изплащане на задължението, то запорът има действие, както по отношение на наличните авоари по сметката, така и по отношение на последващите постъпления общо до размера, посочен в запорното съобщение.

Въз основа на изложените съображения настоящият съдебен състав дава следните отговори на релевантните правни въпроси, по които е допуснато касационно обжалване на въззивното решение:

1. Запорът върху вземанията по разплащателна банкова сметка се счита наложен и има действие от деня, в който е връчено изпратеното от съдебния изпълнител запорно съобщение на банката до датата на погасяване на задълженията на длъжника, реализиране на изпълнителния способ и удовлетворяване на вискателя, респективно до отмяна на обезпечителната мярка, замяна на обезпечителната мярка с друга, вдигане на запора или прекратяване на изпълнителното производство.
2. Запорът върху вземанията по разплащателна банкова сметка има действие върху банковата сметка на длъжника до размера, посочен в запорното съобщение, както върху наличните към датата на налагането му суми в банковата сметка на длъжника, така и върху последващите постъпления, но не и по отношение на сумите, надвишаващи посочения в запорното съобщение размер.
3. Запорът върху вземанията по разплащателна банкова сметка, по която няма наличност, т. е. при дебитно салдо, се счита наложен от датата на връчване на запорното съобщение на банката, но изпълнителният способ може да бъде реализиран и вземането на вискателя може да бъде удовлетворено след последващи постъпления на суми по сметката на длъжника.
4. Запорът има действие и по отношение на постъпленията на суми по банковата сметка след налагането му, поради което за банката в качеството ѝ на трето задължено лице при положително /кредитно/ салдо съществува задължение да не извършва плащане от водената при нея разплащателна банкова сметка по нареждане или с предварително

съгласие на нейния титуляр.”

Относно към фактите по делото – към 7.9.2021г., ответната страна, получила запорно съобщение по ИД № 70/2021г., на основание чл.508,ал.1, т.1 ГПК е признала наличност по разплащателната сметка, в размер на запорното съобщение, включително е посочила, че в сметката е налице наличност. Запорното съобщение е за общата сума 1692,81 лева, следователно, налице е признание от ответника, че към 7.9.2021г., по сметка на длъжника има наличност от поне 1692,81 лева. След получаване на запорното съобщение, третото задължено лице има задължението на пазач на сумата, в случай, че сумата е налична по сметката, а в случай, че по разплащателната сметка не е налице наличност, има задължението при постъпления, да не допусне разпореждането на длъжника с постъпленията, включително с предварително съгласие на титуляра по сметката.

След приемането на запора от ДСИ, третото задължено лице има безусловното задължение при наличност по сметката, да преведе цялата сума, а не да задържа част от нея, включително и при начисляване на такса, която се усвоява от същата наличност. Начисляването на таксата има основание в отношенията на банката и нейния клиент, но е неотнормирана към ищеца – кредитор, в полза на когото е наложен запорът. Ето защо, следва да се приеме, че с извършването на превод в размер 1638,23 лева, при поето задължение за пазене на сумата 1692,81 лева, ответникът, на основание чл.452,ал.3 ГПК, следва да заплати на вискателя разликата от 54,58 лева и за нея, искът с правно основание чл.452,ал.3 ГПК е основателен.

Относно претенцията за сумата 696,97 лева - по изпратено запорно съобщение до ответника, с поставен на него печат вх.№ 59824/16.9.2020г – годината е сгрешена, по ИД № 76/2021г., видно от първоначалното заключение на ССЕ, на 1.9.2021г., по разплащателната сметка е постъпила сума с легова равностойност 6564,41 лева, която до 8.9.2021г. е разходвана от титуляра по сметка. На 16.9.2021г., когато ответникът получава запорното съобщение, е получена сума с легова равностойност 1442,20 лева. По горните мотиви, от получаването и приемането на запорното съобщение, ответникът има задължението да пази всяка постъпваща по разплащателната сметка сума, както и съответно, да не допуска плащане от тази сметка, както по нареждане, така и с предварително съгласие на нейния титуляр. Абсолютно недоказани са твърденията на ответника, че тегленето предхожда часа на получаване на запорното съобщение. Видно от допълнителното заключение на ССЕ, извършването на операция теглене от банкомат в чужбина е действие без човешка намеса и самата операция не се разрешава от банката. Държателят на пластиката извършва операцията на банкомат, като в рамките на няколко секунди собственикът на картата – Матъркард, проверява валидност и наличност, разрешава тегленето на сумата, след което задължава ответната банка да възстанови изтеглената сума. Същевременно, часът на постъпването на запорното съобщение се въвежда от служители на ответната банка, след което технически се обработва от служител, и се предоставя на отдел „Запори”, които посредством компютърна програма налагат съответния запор. От представените доказателства е виден единствено часът на налагане на запор – след 17 часа на 16.9.2021г., и

часът на нареждане на теглене в чужбина – около 12 часа на същата дата. Видно от приложение 1 към ССЕ, както и представените извлечения от кредитната институция, на 16.9.2021г., когато съобщението за налагане на запор е получено, по разплащателната сметка е имало наличност от 1442,20 лева. Операциите по теглене от банкомата в чужбина са били осчетоводени от банката едва на 18.9.2021г., следователно обективно, към датата на получаване на запорното съобщение на 16.9.2021г, по сметката е имало достатъчно наличност, за да се изпълни нареждането на ДСИ до ответната банка, като внесе сумата по сметка на ДСИ. Останалите доводи на ответната страна дават възможност да „задържа” изпълнението на приет, по смисъла на чл.508 ГПК, запор, до проверка дали не е наредено сумата да се изтегли, което пряко противоречи на задължението на третото задължено лице, приело запора, да го изпълни безусловно. Ето защо, на основание чл.452,ал.3 ГПК, ответната банка следва да заплати на вискателя сумата от 696,97 лева - по изпратено запорно съобщение до ответника , с поставен на него печат вх.№ 59824/16.9.2021г.

По предявения иск за заплащане на обезщетение на неимуществени вреди, с правно основание чл.49 във връзка с чл.52 ЗЗД. Прие се по – горе, че и двата случая ответната банка е действала незаконосъобразно, в нарушение на разпоредбата на чл.508, ал.3 ГПК. Отговорността на кредитната институция, на основание чл.82 ЗЗД, обхваща всички преки и непосредствени вреди, претърпени от ищеца.

За последиците от незаконосъобразните действия, за които се установи причинна връзка, се следва обезщетение и за неимуществени вреди. При преценка на относимите обстоятелства, СРС кредитира показанията на свидетеля Десислав Иванов, който сочи, че ищецът бил разочарован от съдебната система, не разбирал как съдът ще присъди сума, а някой няма да я изплати, бил разочарован и огорчен. Ето защо, за период от 16.9.2021г. до предявяване на иска - 19.5.2022г., обезщетение в общ размер от 500 лева, е справедливо и съдът уважава иска изцяло.

Посочените суми се следват ведно със законна лихва от предявяването на иска, съобразно диспозитивното начало.

Относно разноските по производството:

Разноските на ищеца по списък по чл.80 ГПК и доказателства за плащането им, са в размер на 900 лева- 150 лева такса, сумата 300 лева платен депозит и сумата 450 лв. за платено адвокатско възнаграждение

На основание чл.77 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да плати в полза на бюджета на СРС сумата от общо 600 лева– 400 лева платено възнаграждение на вещото лице от бюджета, по допълнителното заключение и 200 лева - разпоредена сума за явяване на в о.с.з. на 6.2.2023г.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА *** ЕИК *** със седалище и адрес на управление *** да заплати, на основание чл.452,ал.3 ГПК, на Д. М. М. ЕГН ***** с адрес *** сумата 54,80 лева – обезщетение за имуществени вреди – претърпяна загуба от ищеца вследствие неизпълнение на задължение на ответника по чл.507 и 508 ГПК по ИД № 70/2021г. по описа на ДСИ при РС – Петрич, заедно със законната лихва от предявяване на иска – 19.5.2022г. до плащането, сумата от 676,97 лева – обезщетение за имуществени вреди – претърпяна загуба от ищеца вследствие на неизпълнение на задължение на ответника по чл.507 и 508 ГПК по ИД № 76/2021г. по описа на ДСИ при РС – Петрич, заедно със законната лихва от предявяване на иска – 19.5.2022г. до плащането, сумата 500 лева обезщетение за неимуществени вреди за период от 16.9.2021г.-19.5.2022г., заедно със законната лихва от предявяване на иска – 19.5.2022г. до плащането, както и сумата 900лева разноси по делото.

ОСЪЖДА *** ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***на основание чл.77 ГПК, да заплати в полза на бюджета на Софийския районен съд сумата от 600лева платени от бюджета на СРС на вещото лице Р. С..

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявените при условие на евентуалност искове с правно основание чл.49 във връзка с чл.45 ЗЗД за сумите 54,80 лева – обезщетение за имуществени вреди, и сумата от 676,97 лева – обезщетение за имуществени вреди.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия:

Съдия при Софийски районен съд: _____